

Nóng giận

Một võ sĩ samurai (1 loại võ kiếm ở Nhật) đến thu nợ nông dân kia. Bác nông dân nói:

- Tôi không có đồng nào để trả vì vụ mùa vừa qua thật tệ!

Chàng võ sĩ nổi nóng rút kiếm định giết, bác nông dân xin tha mạng và nói thêm:

- Tôi từng được học võ, sư phụ tôi dạy “Đừng đụng đến kiếm khi đang nóng giận!”.

Võ sĩ trừng mắt một lúc rồi từ từ hạ kiếm:

- Lời sư phụ người rất cao siêu. Sư phụ ta cũng dạy thế, nhưng đôi lúc ta không kiềm được nóng giận. Ta kỳ hạn năm tới. Lúc đó cho dù thiếu một xu thôi, người cũng mất mạng.

Trở về nhà lúc giữa khuya, chàng võ sĩ kinh ngạc bắt gặp vợ đang ngủ với một tên ăn vận võ phục samurai... ngay trên giường mình. Con nóng giận bùng lên, chàng võ sĩ giơ kiếm định giết cả hai; bỗng lời của bác nông dân vang lên trong đầu “Đừng đụng đến kiếm khi đang nóng giận!”. Chàng võ sĩ lại hạ kiếm, thở dài rồi đánh thức vợ dậy. Hóa ra... tên samurai kia chính là mẹ ruột chàng. Võ sĩ gào lên:

- Chuyện là sao? Suýt nữa tôi đã giết mẹ và em...

Vợ chàng giải thích “...nhờ mẹ mặc quần áo của chàng để dọa kẻ trộm”.

Năm sau bác nông dân tự đến trả nợ cho chàng võ sĩ rồi tự nguyện đóng thêm lãi xuất. Chàng võ sĩ cung tay lễ phép từ chối:

- Bác đã trả đủ. Giờ chính tôi mới là kẻ mắc nợ bác.

Chuyện gợi vài ý: - nóng giận không bao giờ có lợi – đã vậy còn thiêu rụi cả nhân đức – nhưng làm sao để sửa tính nóng giận?

Thật vậy! “*Ira furor brevis est*” (nóng giận là cơn điên ngắn). Điên thì bất chấp và đổ vỡ.

Điên thiêu rụi tình cảm đã tích cóp, công đức đã tận thu, còn đốt sạch nhân đức đã khổ luyện vì điên không còn yêu thương, yêu thương là Tin Mừng, mất Tin Mừng là mất tất cả; những câu biện bạch như “nóng nhưng tốt bụng”, “nóng mới ra đàn ông” v.v... đều là nguy biện.

Nóng giận nấp sẵn trong mỗi người rồi tùy cơ bùng phát dưới nhiều hình thức; kẻ càng có nhiều quyền, nhiều tiền hay nhiều tài... càng có sẵn nhiều mồi lửa để nóng giận dễ phực cháy và cháy càng nguy hiểm hơn.

Sửa tính nóng bằng kiên trì tập sống bác ái, vì trong bác ái có bao dung, trắc ẩn, tế nhị, hay quan tâm đến người khác... kẻ bác ái luôn tìm cách tránh không để người khác bị đau, bị buồn, bị tủi thậm chí chỉ là... bị “quê”.